

Heimsins besti Gísmundur

Heimsins besti Gísmundur er javnan at hoyra í útvarpinum. Vit hava roynt at fregnast um, hvussu hann trívist her í Føroyum

Jákup Mørk

Seinastu tíðina hava Katrin og Jonna í barnalótuni havt vitjan av Gísmundi 2 ferðir hvørja viku. Nóg eru bornini, sum hesa lotu sita við útvarpstólið, har tey við andakt sita og lurta eftir, hvørjar søgur hann veit at siga teimum.

Hittu ikki Gísmund

Vit hava roynt at fingið fatur á Gísmundi, men hann hevur ikki verið at hitta. Tískil hava vit tosað við Katrin og Jonnu, fyri at vita, hvat tær vita at siga okkum um Gísmund.

Gísmundur kemur sjálvsagt úr Gíslandi. Eingin veit, hvar hetta land liggur. Heldur ikki er nakar, sum veit, hvussu hann er komin til Føroya, men tær báðar halda seg kenna á sær, at Gísmundur kanska fer at avdúka hetta onkran dagin.

Einasta mynd, ið finst av Gísmundi

Hann sigur seg altíð hava droymt um, at sleppa at vera útvarpsvertur hjá barnalótuni, og hann er sjálvsagt ovurfegin, nú hann hevur fingið hetta starv.

Býr í einum kassa

Nú Gísmundur er í Føroyum, heldur hann til í einum kassa niðri í plátusavninum hjá Útvarpinum, og tað sigst vera sera sjáldan, at hann snikur seg úr hesum. Sjálvandi kemur hann tó upp, tá barnalótan er á skránni, men annars er tað eingin, sum hevur sæð hann.

Onkuntið man hann tó hava sníkt seg út, tí hann veit altíð eina rúgvu um, hvat gongur fyri seguttanfyri, eins og hann hevur sæð eina rúgvu av ymsum lutum. Hann er heldur ikki serliga stórur, so hann hevur ivaleyst lætt við at krógva seg, tá hann úti í býnum.

Reypar nógv

Eingin veit at siga, hvussu gamal Gísmundur er. Tó er púra vist, at hann hevur eitt barnsligt lyndi, og ofta hevur hann hug at spyrja um ymiskt, sum bornini halda er bytt at spyrja um. Hann er tó ikki nakar byttlingur, men dugir hin vegin væl at siggja, hvussu bytt vaksni fólk eru viðhvørt.

Annars kunu tær báðar siga okkum, at Gísmundur etur vanligan mat, eins og vit onnur. Hann hevur ofta hug til at reypa nakað nógv, og sum domi um hetta nevna tær, at sjálvst um hann í næstan hvørjari sending fortelur, hvussu nógv kaffi hann drekkur, so hava tær ongan tíð sæð hann fingið sær so mikið sum ein smakk.

At enda siga tær báðar, at tær eru sera fegnar um at hava Gísmund í útvarpsstovuni, og lítið er at ivast í, at bornini eisini eru fegin um hetta.

Útsjón - um loftmiðlar okkara

Útvarpanin hevur hækkað orðaskiftið á tingi

Orðaskiftið á tingi um Hvítubók fargar alla farnu viku. Tað er gott, at vit fáa høvi til at lurta eftir ósensureraðum orðaskifti úr okkara fólkavaldaløgtingi. Er stóðið á røðunum ikki hækkað tey seinastu fáu árinu? Eru ikki tey, sum stinga síni egnu í rygg-in ella koma við persónligum útspill-ingum við at fækkast á tingi?

Gjøgnum útvarpið fær vanligi føy-ingurin høvi til at hoyra, hvør ið roynir at loysa politisku trupulleikar-nar, og hvør ið bara er við tí ringa orðinum. Hetta er gott og sunt fyri okkum øll.

Vetrarskráirnar hjá fjølmiðlunum eru á tremur, og hesin ummælarin verður noyddur at velja - lat okkum siga - ein tíma um dagin. Her eru spurnarkappingar, barnasendingar, morgunsendingar, bestubitar, eydnuspøl, ungdómssendingar, o. s. f. Seks í Rútara er stuttligt spæl fyri allar aldursbólkar. Poul Jákup Thomsen dugir sera væl at vera

vertur, og hyggjarin sleppur (fyri eina ferð skyld) at brúka sín litta heila fyri at gita, hvør ið krógvar seg á tí sundurpettaðu myndini. Gott er at øll, sum sleppa til, vinna okkurt.

Slept uppá fjall

Fríggjakvöldið 15. okt var sokallað "Millumsending" í sjónvarpinum. Hetta vóru avbera góðar filmsupptøkur heiman av Sandi. Sjáldsamur tónleikur (japanskur - føyroyskur?).

Men tú verður sum hyggjari sleptur upp á fjall av teimum vantandi upplýsingunum um tað, tú sært. Hvør hevur filmað? Hvør er tónleik-urin? Hvat er hetta í heila tikið fyri nakað? Ífylla? Hetta er ein afturvendandi trupulleiki í sjónvarpinum. Tónleikur er í tykkara verð mestur sum bara ífylla, og tað er bæði synd og skomm.

At brúka hendurnar er ein lívstreyt hjá nógvum okkara. Tí er tað so sera stuttligt at siggja sendingar sum hana leygardagin 16. okt, har maðurin Leth inni í sínum heima-verkstaði við tí gamla snikkaarabonkinum leggur okkum lag á, hvussu vit skulu bera okkum at,

tá vit biksa við eitthvørt.

Tað er vælgerandi at siggja livandi menniskju fáast við annað enn knottar og knappar.

Sjónvarpskokkarnar havi eg ikki enn havt høvi til at siggja, men tað gleði eg meg til. Aftur eitt domi um fólk, sum duga at brúka hendurnar og hugflogið, og duga at skapa nakað, sum bæði gleðir eygað, smakkin og luktin.

Motorar hevur hesin ummælarin ikki nógv skil fyri. Kortini sat hann sum negldur og fylgdi við í "Maðurin og motorarnir". Aftur eitt domi um, hvussu lívsjáltandi tað er at skapa nakað við hondunum. Olivar Rasmussen "brendi" fyri hesum áhuganum, motorunum, og sanniliga um hann ikki í sendingini fekk liv í aftur ein 100 ára gamlan Hein-motor. Hann, motorurin, ljóðaði sum finasti tónleikur. Teir gomlu motorarnir hava eitt vakurt ljóð og eina góða rútmu. Teir minna ein aftur á tað jóndandi lívið um várarnar úti við Høgukai í Havn - millum snurriváðsbátar, jollur og sjómenn úr Álesund.

Olivar Rasmussen hevur við sínum motorsavni gjørt alt forarbeiðið til eina attraktión í heimsklassa: eitt

Oddvør Johansen, rithøvundur, skrivar

museum, sum fer at draga hópatal av bæði útlendingum og føy-ingum, leikum og lærdum inn á golvíð. Kanska kundi sendingin verið klipt óðrvísi. Fyrra helvtin var eitt sindur orkymlandi í so máta.

Besta brotið í Degi og Viku hesa vikuna var undanfilmurin úr Fugloy, har menn eru í Skorðunum eftir seyði. Fyri ein sum dagliga gongur og "melur millum húsinu í Havn" er hetta sanniliga ein kulturskelkur av fyrstu skuffu. Hárini reisa seg á hovdinum, og ein fær tann tankan, at hetta áttu øll at verðið tvingað til at siggja.